

မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး

**မယ်ခင်
ပန်နာချစ်သူ**

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

-တစ်ခါတစ်ရံမှာ အချစ်က

ဝါဂွမ်းတစ်မျှင်

-တစ်ခါတစ်ရံမှာ

မြည့်နေအောင်သွေးထားတဲ့

ဆေးတစ်လက်

-တစ်ခါတစ်ရံမှာ

မြွေပွေးတစ်ကောင်

-တစ်ခါတစ်ရံမှာ တော့

စုတ်ချက်ညီညီရေးခြစ်ထားတဲ့

ပန်းချီကားတစ်ချပ်

-တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း

ကြည်လင်ပြတ်သားလှတဲ့

မှန်တစ်ချပ်

-တကယ်တော့

အချစ်ဆိုတာ

ဆုပ်ကိုင်ဖမ်းပြလို့ မရတဲ့

စိတ္တဇနာမ်တစ်ခုပါ။

အခန်း (၁)

ကန်ရေပြင်ရေငွေ့အေးအေးကို ရှူရှိုက်ကာ ပင့်သက်မျှောကို တမေ့
တမောမျှောချမိလိုက် သည် ။ လေပြည်အေးအေးက သူမရင်ထဲ အနုပ
ညာတစ်မျိုး ထည့်သွင်းနေသည် ဟု ထင်ပါသည် ။ ဟိုမှ ဒီသို့ တောင်စဉ်
မရေရာ ငေးမောနေမိရင်း ပန်းချီရေးချင်စိတ်က အလိုလို ဖြစ်ပေါ်လာရ
သည် ။

သူမ စိတ်ရှိတိုင်းလုပ်တတ်သူပီပီ လွယ်အိတ်ကြီးကြီးထံမှ စုတ်တံ
ဆေးရောင်စုံနှင့် ကတ်ပြားဖြူလိတ်ကြီးကြီးကိုထုတ်ကာ ပန်းချီရေးဖို့ ပြ
င်ဆင်တော့သည် ။

အလုပ်ရှုပ်နေသောသူမကို အချို့အချို့ကျန်းမာရေးလမ်းလျှောက် ထွ
က်သူများက တရိပ် တစောင်းကြည့်ချင်လည်း ကြည့်နေကြလိမ့်မည်။
ဘေးနားရှိ တွတ်ထိုးနေကြသော ချစ်သူစုံတွဲ များကိုလည်း သူမကစိတ်
မဝင်စားတော့ဘဲ ပန်းချီရေးဖို့ သာ အားထုတ်နေမိတော့၏။ ဆည်းဆာ
ချိန် ကန်တော်ကြီး၏ အလှက သူမအာရုံတစ်ခုလုံးကို ကြီးစိုးမင်းမူထား
တော့သည် ။

ရေပြင်ပေါ်ပျံဝဲနေကြသော ငှက်မောင်နှံစုံတွဲသည် လည်းကောင်း၊
အဝေးမှ လှမ်းမြင်နေရ သော ကုက္ကိုကျွန်းရဲ့ အလှကိုလည်းကောင်း၊
ဝီပြင်စွာ ရေးခြစ်ခြယ်မှုန်းနေစဉ်မှာ သူမသောက်လက်စ ကုန်လုလု

ဖျော်ရည်ဘူးမှာ လေအဟု နံကြောင့် မှောက်လဲသွားရသည်။ ။ အရည်အချို့က သူမအင်္ကျီဖြူလွှလွှကို စွန်းပေစိုရွဲသွားစေတာကြောင့် . . .

“ကျွတ် ! အရေးထဲ”

အာရုံနောက်သွားသဖြင့် သူမ စုတ်သပ်မိလိုက်တော့သည်။ ။ ထိုစဉ် လေအဟု နံက ပိုတိုး၍ ကျီစယ်လာသည်။ ။ အကြောင်းမှာ ကားသုံးစီး ထိုးရပ်သွား၍ ပါ။ သူမက အမှတ်တမဲ့လမ်းပေါ်မော့ ကြည့်လိုက်စဉ် သူမကိုငေးသွားစေခဲ့ပါသည်။ ။

မှန်ပါသည်။ ။ ကောင်ချောချောလေး သုံးယောက်ပါ။ ကားပေါ်မှာ ဘေးကစောင်းမြင်နေရသော ထိုသုံးယောက်က ဘေးတစောင်းပုံရိပ်နှင့် ပင် သူမအာရုံကို ဖမ်းစားလိုက်သည်။ ။ ကားဝါဝါလေးပေါ်မှ အဝါရောင် ကောင်လေးက အရင်ဆုံးဆင်းလာသည်။ ။

“အိုး . . .အရပ်က အရှည်ကြီးပါလား၊ ချောလိုက်တာ”

စိတ်ထဲ၌ ထိုသို့ဖြစ်ပေါ်မိရုံရှိသေး။ ကားအနီလေးပေါ်မှ ဆင်းလာတဲ့ အဖြူရောင်ကောင်လေး ကြောင့် . . .

အိုး . . .သူမ ဘာကိုမှ ထပ်မတွေးနိုင်ပြန်တော့။ သို့သော် ကားအနက်ရောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာ သော နီညိုရောင်ကောင်လေးမှာ တော့ သူမ အာရုံတွေ အဝေးသို့ လွင့်စင်ကုန်ရသည်။ ။ ဒီလိုရပ်ရည်မျိုး ကို ဘယ်လိုမိဘမျိုးကများ ဘာစားပြီးမွေးထားပါလိမ့်။

“မေ မင်းဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ မောင်က မင်းရည်းစားနော်”

အာရုံနောက်လိုက်တာ။ ဒီစုံတွဲက တစ်မှောင့်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းစုံတွဲကို ပင် အပြစ်တင်လိုက်မိ သေးသည်။ ။

“မောင်ကလည်း မနာလိုမဖြစ်ပါနဲ့။ သူတို့ ကို အဲဒီလိုအစုလိုက်အပြုံ

လိုက်တွေ့ရခဲ့တယ်။ အားရအောင် ငေးပါရစေဦး”

“အဲဒါတွေကြောင့် အဲဒီအဖွဲ့ကို မကျေနပ်ရတာ။ သူတို့ ဖြတ်သွားလို ကံရင် အားလုံးငေးကျန် လို့ ”

“ဟမ်! မောင်ကရော မငေးလို့ လား”

“အဟဲ . . .ကြည့်မိရုံလေးပါ”

“Audience Park သူတို့ ဘယ်တုန်းကပြန်ရောက်ကြလဲ မသိဘူးနော် ”

“မနေ့က”

“အို ဟုတ်လား။ မောင်က ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ဟိုကောင်တွေပေါ့။ ဒီနေ့ Audience Park တွေ မန္တလေးပြန်ရောက် မယ်။ လေယာဉ်ကွင်း မှာ သွားကြည့်ရအောင်ဆိုပြီး အဆွယ်ကောင်း တာနဲ့ အပျင်းပြေပါသွားတာ”

“အပျင်းပြေဖြစ်ရအောင် သူတို့ က မောင့်ကိုဖျော်ဖြေနေလို့ လား”

“ဖျော်ဖြေပွဲ ဆိုရင်တော့ အဲဒီပွဲမှာ မောင်ကထိပ်ဆုံးကပေါ့။ သူတို့ ပုံ စံတွေကို ကြည့်ရတာ မိတယ်။ မောင်တို့ အဖွဲ့ရဲ့ Hero တွေလေ”

“ဒါနဲ့ များ မေ၊ အဲဒီလိုလေး ငမ်းမိတာကို တိုနေရသေးတယ်”

“အဲဒါတွေကြောင့် တိုတာပေါ့”

“သူတို့ သုံးယောက်ထဲမှာ ဘယ်သူက အမိုက်ဆုံးလို့ မောင်ထင်သလဲ ”

“သိပ်တော့မပြောတတ်ဘူး။ ကွာလတီက တူနေကြတာကို။ တစ်မျိုး စီပေါ့။ အောတုရှိန်ရဲ့ ဆံပင်ပုံစံကလည်း မိုက်တယ်။ မောင်ကြိုက်တယ်။

ရီဒီးနောင်ကလည်း ဘယ်မှာ ခေလို့ လဲ။ ဇိုကိန်းယင့်လည်း မဆိုးဘူး။
မောင်မသိဘူး။ သေချာတာကတော့ မန္တလေးက Rapper တွေ ဝပ်ဦးမ
ယ်ဆိုတာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူတို့ က Audience Park လေ။ သူတို့ က လူငယ်တွေရဲ့ Hero ပဲ
ဟာ”

“ဪ . . .ဪ”

ဆက်ကြားရလေဦးမလားဆိုပြီး အသံတွေကို နားစွင့်နေပေမယ့် တွ
တ်ထိုးသံ တဟင်းဟင်း ကြောင့် ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မရှိဘဲ စိတ်တို
သွားရသည်။ ။

သို့သော် သူမရင်ထဲမှာ တော့ နာမည်သုံးခုကို အလိုလိုရေရွတ်နေမိ
သည်။ ။ အောတုရိုန်၊ ရီဒီးနောင်၊ ဇိုကိန်းယင့်။ အောတုရိုန်ဆိုတာ ဘယ်
သူဖြစ်နိုင်မယ်ကို သူမ အမျိုးမျိုး ခန့်မှန်းကြည့်မိ သည်။ ။ မရ။

အောတုရိုန်ဆိုတာကိုသိရင် ကျန်နှစ်ယောက်ကိုလည်း ခွဲခြားလို့ ရ
လိမ့်မည်ဟု ထင်ထားခဲ့တာ ပါ။ အောတုရိုန်ရဲ့ ဆံပင်ကေက လှတယ်ဆို
တော့ နီညိုရောင်ကောင်လေးလား။ ဆံပင်က လိမ်ခွေခွေ လေးတွေဆို
တော့ တစ်မျိုးထူးတယ်။ ဒါဆိုရင် အဝါရောင်ကောင်လေးလား။ သူ့ဆံပ
င်က လိမ်ခွေခွေ လေးတွေ ဆိုတော့ တစ်မျိုးထူးတယ်။ ဒါဆိုရင် အဝါ
ရောင်ကောင်လေးကရော။ သူ့ဆံပင်ကရော ထိုးထိုးထောင်ထောင်၊ ဖရို
ဖရဲလေးနှင့် လှတာပဲ။ ဒါဆို အဖြူရောင်ကောင်လေး ဖြောင့်စင်းစင်း နှ
င့် ကေချွန်ချွန်လေး။

အိုး . . .သူမ မခွဲတတ်ပါ။ သို့သော် ထိုအတွေးနှင့်အတူ သူမကိုယ်သူ

မ ရှက်သွားရပါသည်။ ။ ဘာကြောင့် အခုမှ တွေ့လိုက်ရတဲ့ ထိုကောင်
လေးတွေအကြောင်း စဉ်းစားနေရတာလဲ။

သူမကိုယ်သူမစိတ်ဆိုးမိပေမယ့် ထိုကောင်လေးများ ရဲ့ ပုံရိပ်က အာ
ရုံထက်က ပျောက်ပျက် မသွားခဲ့။ မှတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်လေးတွေနဲ့ ဆိုပေ
မယ့် တစ်မျိုးလေးထူးပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိနေကြတဲ့ ပုံရိပ်လေးတွေက သူမ
ကို ပန်းချီစုတ်ချက်ဖြစ်စေဦးမည်ထင်ပါရဲ့ ။

ဝေဝါးနေသော သူမအာရုံအချို့ကို အပြုံးတစ်ချက်နှင့် ဖယ်ရှားပစ်လို
က်သည်။ ။ သေချာနေ သည် က သူမ ကဗျာတစ်ပုဒ်ရေးဖြစ်ပြန်တော့မ
ည်ဆိုတာပါပဲ။ ဒီလိုပါပဲ။ သူမက မနူးမနပ်ခံစားချက် များအားလုံးကို အ
နုပညာအဖြစ်သာ ကုန်ကြမ်းထားပြီး ရစ်ဝဲကြည်နူးတတ်သူပါ။

အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကြုံရင်း ကဗျာရေးမည်။ စိတ်ထဲကတစ်ခုခုကို
လှိုက်လှဲခုန်မင်လာရင် ပန်းချီရေးမည်။ တစ်ခုခုကြောင့် ခံစားနေရရင်
တယောထိုးမည်။ ဒါက သူမဖြတ်ကျော်နေကျ အစဉ် အလာတစ်ခုပေပဲ
မို့လား။

အခန်း (၂)

ဒီနေ့တော့ စိတ်ရှိလက်ရှိနှင့် မြို့ထဲကလမ်းပေါင်းစုံကို ပတ်လျှောက် နေမိသည်။ မိုးပြေးလေး ကလည်း ပျောက်တစ်ချက် ပေါ်တစ်ချက်နှင့် နောက်ပြောင်နေသေးတာကြောင့် လေပြည်အေး ခပ်လှောင်လှောင်လို က်ပါလာရသည်။

ဒီလိုရာသီဥတုမျိုးက သူမအကြိုက်ပါပဲ။ မိုးထစ်ချုန်းချ မလာမချင်း။
နေရဲရဲက မဝီပြင်လာ မချင်း။ လေကြမ်းကြမ်းက
မနှောင့်ယှက်လာမချင်းတော့ သူမခြေလှမ်းတွေကို ရပ်တန့်ဖို့
မဖြစ်နိုင်ပါ။

သို့သော် သဘာဝတရားကြီးက သူမရဲ့ ခြေထောက်တွေကို ကရုဏာ
သက်သွားသည် ထင်ရဲ့။ သူမလမ်းလျှောက်နေရင်းပင် ခြေလှမ်းများက
ယိုင်ထိုးသွားရသည်။

“ဟာ! ပြဿနာပဲ”

မှန်ပါသည်။ ဖိနပ်ပြတ်သွား၍ ပါ။ ဖိနပ်ဆိုရင် သဲကြိုးသေးသေး
လေးတွေကိုမှ ကြိုက်တတ် တဲ့ သူမအကျင့်ကြောင့်လို့ ပဲပြောရပေမည်။
သူမက အရာရာတိုင်းကို ရှက်ရွံ့နေတတ်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်မ
ဟုတ်၍ တော်သေးသည်။ ဒါမှ မဟုတ်လို့ ကတော့ ယောက်ျားပျိုတို့
ဝိုင်းလောင်ချင်စရာ။ သူမက ခပ်တည်တည်ပင် ဖိနပ်နှစ်ဖက်လုံးကို လ
မ်းလျှောက်ရင်းပင် မသိမသာနှင့် ချန်ထားခဲ့လိုက် ၏။ ပိုင်ရှင်မဲ့နေသော

ဖိနပ်ကလေးမှာ လမ်းမကြီးမှာ နင်းခြေသမျှ ခံရပေဦးတော့မည်။

ဖိနပ်မရှိတော့၍ ခြေဖဝါးနုလေးတွေမှာ နာကျင်ကျိန်းစပ်လာသည် ။ နာကျင်မှုကို သိမ်းဆည်းသိုဥက်ထားပေမယ့်လည်း ဖုံးမရဖိမရ။ နောက်ဆုံးတော့ နီးစပ်ရာ ဂရိတ်ဝေါပလာဇာထဲ ပြေးဝင်ပစ်လိုက်သည် ။

မျက်နှာနီနီ ဖိနပ်မပါလာဘဲ အနည်းငယ် ဗရုတ်သုတ်ခဆန်နေသော သူမကို အချို့အချို့တွေက မျက်ဝန်းတစ်မျိုးနှင့် တရိပ်တစောင်း အကဲခတ်လာကြသည် ။ ‘လှဦးမယ်’ ဆိုသော သူမက ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် တခြားသော တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို အချိန်ကုန်ခံ ခေါင်းပူခံပြီး ဂရု စိုက်တတ်သူမဟုတ်၍ ခြေဗလာနှင့်ပင် ဖိနပ်ရှာဖွေခန်း စတင်ပါတော့သည် ။

အချိန်သာ ကြာသွားခဲ့တယ်။ သူမအကြိုက်က ပလာဇာကြီးထဲမရှိဖြစ်နေသည် ။ ပထမထပ်၊ ဒုတိယထပ်၊ တတိယထပ် ဖိနပ်ဆိုင်လည်း စုံနေပါပြီ။ သူမကပဲ ချေးထူတာလား။ ဒီဇိုင်နာတွေကပဲ ညံ့တာလား။ နောက်ဆုံးတော့ သူမမောမောနှင့် ပြန်ဆင်းလာရာ အမောပြေ ရေခဲမုန့်တစ်ခု မှာ လိုက် သည် ။

ထိုစဉ် ဘေးဘီဝဲယာမှ လူအချို့က ရုတ်ရုတ်ရက်ရက်နှင့် လှုပ်ရှားလာသည် ။ သူမစိတ်ထဲ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာလဲဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးက ဝင်လာသည် ။ သို့သော် သူမ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ အကြောင်း အရာကို စိတ်မဝင်စားတတ်သူမို့ ပုံမှန်ဗီအေတိုင်း ခပ်အေးအေးပင်နေလိုက်သည် ။

“နီလာ၊ နင်သိပ်တွေ့ဖူးချင်နေတဲ့ Audience Park (အောဒီယင့်ပျံခ်) လေ”

“ဘယ်မှာ လဲ”

အရေးထဲ မုန့်ကောင်တာမှ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကလည်း သူမ

ရဲ့ ရေခဲမုန့်ကို စိတ်မဝင်စား တော့ဘူးထင်ပါရဲ့ ။

“ဟယ် . . . Audience Park”

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ အနောက်မှ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အခြား
ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကြောင့် . . .

“Audience Park”

သူမ လျှာဖျားလေးလှုပ်ရုံ ပြောမိလိုက်သည် ။ နောက်တော့မှ သူမက
တစ်ခုခုကို သတိရသွား ပုံမျိုးနှင့် မျက်ဝန်းလေးများ တောက်ပလာသည်
။ သူမနောက်ကျောဘက်ဆီသို့ အဆောတလျင် လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ
လူအများ ပါးစပ်ဖျားမှ အောဒီးယင့်ပါးခင်းသားသုံးပါးကို ဘွားခနဲ
တွေ့လိုက် ရသည် ။

လူအများ နည်းတူ သူမပါ ငေးခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ မှန်ပါသည် ။ ဆံ
ပင်လိမ်ခွေခွေလေးနှင့် အနက်ရောင်ကောင်လေးကလည်း သိပ်မိသလို။
ဆံပင်ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖရိုဖရဲနှင့် အဝါရောင် ကောင်လေးကလည်း
အပျံ့စား။ သူတို့ နှစ်ယောက် အပြိုင်အဆိုင်မိုက်နေကြသလို အဖြူရောင်
ကောင်လေးကလည်း ခေသူမဟုတ်။ ဆံပင်ကော့ချွန်ချွန်လေးများ လေ
ထဲမှာ ဝဲခနဲ၊ ဝဲခနဲ ဖြစ်သွား လောက်အောင် လမ်းလျှောက်နည်းကို တမ
င်တကာကျင့်ယူထားသလား ထင်ရလောက်ပါသည် ။

လုံမပျိုများ နှင့် လူအများ စု၏ မျက်လုံးများမှာ ထိုသုံးယောက်ရဲ့ ဝိ
ညာဉ်နား ကပ်ပါသွားကုန် ကြသည် ။ ပုရိသသုံးကောင်ကို မဆီမဆိုင်
ငေးမိသည့်သူမမျက်လုံးကို သူမထိုးဖောက်ပစ်ချင်မိသည် ။

သူမက အဲဒီလောက်ထိ ဣန္ဒြေ မဲ့သောလူလား။ ဒါဆို ဒီမြေညီထပ်
ကလူတွေအားလုံး ဣန္ဒြေ မရှိကြသူတွေချည်းပဲပေါ့။

“ဟေ့ . . . တို့ ရေခဲမုန့် ဝယ်ထားတယ်လေ။ မေ့သွားပြီလား”

“ဪ . . .ဟို ဟုတ်ကဲ့။ ဆောရီးနော်အစ်မ။ တကယ်ပါ”

“ရင်ပူလိုက်တာ၊ တစ်ခုတည်းမဟုတ်တော့ဘူး။ နှစ်ခုလုပ်လိုက် နှစ်ခု။ ချောကလက်တစ်ခု၊ သခွားတစ်ခု”

“ဟုတ်ကဲ့”

စိတ်ကိုတင်းထားနေမိရင်းမှ ထိုသုံးယောက်ကို အမှတ်တမဲ့ကြည့်မိသွားပြန်သည် ။ ထိုသုံးယောက်မှာ မည်သူ့ကိုမှ ဂရုမပြု အလေးမထားပုံမျိုးနှင့် နှုတ်ခမ်းတွေကို ပိစိထားကာ စက်လှေကားအတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားခဲ့ပါပြီ။

“အစ်မ, ရပြီ”

“ဪ . . .အင်း”

သူမ ယောင်နနနှင့် အိတ်ထဲမှ တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက်ထုတ်ကာ ကောင်တာပေါ်တင်လိုက် သည် ။ လက်တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ ရေခဲမုန့်တစ်ခုစီကိုကိုင်၍ ကိုးရိုးကားရားထွက်လာသော သူမ နား ပေညစ်ညစ်ကလေးတစ်ယောက်က မျက်နှာငယ်လေးနှင့် တိုးကပ်သွားပြီး . . .

“သနားပါအစ်မရယ်။ မနက်ကကြီးနဲ့ ဘာမှ မစားရသေးလို့ ပါ။ ဗိုက်ဆာလို့ ပါအစ်မရယ်။ သနားပါ”

“ဟဲ! ညည်းဗိုက်ဆာတာ ငါက ဘာလုပ်ပေးရမှာ လဲ။ ဒုက္ခပဲ”

“အစ်မလက်ထဲက ရေခဲမုန့်လေးဆို လုံလောက်ပါပြီအစ်မရယ်။ သနားပါ”

“ဒုက္ခပဲ။ တစ်လျှက်ပါတောင် မစားရသေးဘူး။ အသစ်ကြီးဟဲ့”

“အစ်မက ချောပါတယ်ဗျာ။ သဘောလည်းကောင်းပါတယ်။ အစ်ကို ချောချောသုံးယောက်က လည်း အစ်မကြီးကို ကြိုက်မှာ ပါဗျာ။ အစ်မကြီးက ချောပါတယ်။ သနားပါဗျာ”

“ဗုဒ္ဓေါ! ဒါ၊ ညည်းကို ဘယ်သူသင်တာလဲ”

“လုပ်ပါဗျာ၊ ဗိုက်ဆာလို့ ပါ”

“တကတဲ . . . မပြောချင်ဘူး၊ ငါက ဘယ်လိုမျိုးကျတော့မလဲ၊ ရော့”

“ဟိုလေ . . . အစ်မချောလေး၊ ပေးလက်စနဲ့ နှစ်ခုစလုံး ပေးစွန့်ခဲ့ပါ လား။ ကျွန်တော့်ညီမလေး လည်း မစားရသေးလို့ ”

“အမယ်လေး . . . ကြီးတော်မသားရယ်၊ ရော့ရော့ . . . ယူ”

ဟု သူမက ထိုးပေးလိုက်စဉ်မှာ ကလေးက ပျာပျာသလဲယူပြီး တစ်ချိုးတည်း လစ်ပြေးပါ တော့သည်။ ။

“ဒီနေ့ လှဦးမယ်တော့ ကံဆိုးတာပဲ။ ဘာတစ်ခုမှ ကို အဆင်မပြေ ဘူး။ ဟွန်း”

သူမခေါင်းပူပူနှင့် ငုတ်တုတ်ထိုင်ချမယ်ကြံတုန်း သူမဆီသို့ဦးတည်ပြီး ပြေးလာတဲ့ ကလေးနှစ် ယောက်ကြောင့် သူမက ပြူးတူးပျာတာပင် ပြန်ရပ်မိလိုက်သည်။ ။

“အစ်မလေးရယ် သနားပါဗျာ။ ဘာမှ မစားရသေးလို့ ပါ။ အစ်မက ချောပါတယ်။ သနားပါဗျာ ဗိုက်ဆာနေလို့ ပါ”

“ဗုဒ္ဓေါ!”

သူမအင်္ကျီစနဲ့ ထိလုလု လက်ဖဝါးညစ်နွမ်းနွမ်းများကြောင့် သူမမှာ ပြူးတူးပျာတာနှင့် အနောက်သို့ တိုးကပ်မိသွားသည်။ ။ သူမ ထိုကလေးနှစ်

စံယောက်၏ အတောင်းအရမ်းရဲတင်းမှုကို အံ့အားသင့်နေတုန်း နောက် ထပ်ကလေးသုံးယောက်က ဘယ်ကပေါ်လာမှန်းမသိ။ သူမနားရောက် လာ ပြန်သည် ။

“အစ်မလေးရယ် . . .ကူညီပါရှင်။ ဘာမှ မစားရသေးလို့ ပါ”

“ဘုရားရေ”

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူမကို ဝိုင်းအံ့စပြုလာသော ကလေးညစ်နွမ်းနွမ်းတစ်သိုက်ကြောင့် သူမမှာ အခက်ကြုံသွားရသည် ။ သူတောင်းစားငယ်လေးတွေ ဝိုင်းအံ့ခြင်းခံထားရသောသူမကို အချို့က ပြီးစိစိနှင့် ကြည့်နေကြပေမယ့် ကူညီဖော်မရကြ။

သူမဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိဖြစ်နေတုန်း စက်နှိုးနေသော အ ဝါရောင်ကားလေးက မျက်စိထဲတန်းဝင်လာသည် ။ သူမ ဘာမှ ထွေရာ လေးပါးစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ . . .

“ဟေ့ အိုး . . .ဟေ့”

အော်မိအော်ရာအော်လိုက်ရာ ကလေးတွေ အာရုံခဏပြောင်းတုန်း ကလေးအုပ်စုကြားထဲမှ တရကြမ်းပြေးထွက်ကာ ကားအဝါရဲ့ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ ဝင်ချလိုက်ပါတော့သည် ။

“မောင်းပါ။ မောင်း . . .မောင်း . . .မောင်း”

“ဪ အင်း . . .အဲ”

ထိုလူမှာ အင်းအင်းအဲအဲဆိုပေမယ့်လည်း အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သဘောပေါက်နေသလို ကားကိုမောင်းထွက်ပေးလိုက်သည် ။ ကလေးငယ်များက ကိုးရီးကားရားပြေးလိုက်နေကြရင်း ကျန်ရစ်ထားခဲ့ပါတော့ သည် ။ ထိုအခါကျမှ သူမက သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည် ။

“ဟွန်း . . . အခုမှ ပဲ စိတ်အေးရတော့တယ်။ ကျေးဇူး”

သူမအသံတို့ က တစ်ပိုင်းတစ်စပျောက်ဆုံးကုန်ရသည် ။

“ဟင် . . .ရှင် . . .ရှင် Audience Park (အောဒီယံပုခ်)”

သူမရဲ့ ပြုံးတူးပျာတာအပြောမှာ တော့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်လေးက
ပြုံးရုံလေးပြုံးလိုက်ပြီး

“မင်းက ဟန်မဆောင်တတ်ဘူးပဲ”

“ရှင်!”

“ အဲဒါကြောင့်လည်း မင်းကို သူတို့ တွေပိုင်းအုံထားတာပေါ့”

“သူတို့ တွေက အရမ်းတောင်းတာ။ ပေးစရာရှိမှန်းမသိ၊ မရှိမှန်းမသိ
။ တကယ်ပဲ စိတ်ညစ် ရော”

“စိတ်ညစ်ရင် အိပ်ရာထဲမှ ညစ်။ ကဲ . . .အမိကိုဘယ်နေရာမှာ ချပေး
ရမှာ လဲ”

“ဟိုလေ . . .အဲ . . . ကူညီလက်စနဲ့ ဖိနပ်ဆိုင်ရှိတဲ့ နေရာမှာ ချပေးပါ
လား။ ဟဲဟဲ . . . ဖိနပ် မရှိတော့ဘူး”

သူမက ပြုံးအီအီလေးပြောလိုက်ပေမယ့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ပြုံးယောင်
ယောင်နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ပိရိစွာတင်စေ့ထားသည် ။ ချောလိုက်တာ။
သူပါးမြိုင်းမွေးလေးက တစ်မျိုးလေး ဆွဲဆောင်မှုရှိနေ သလိုပါလား။

ဒီဆံပင်ကေကရော ဘာကေလို့ ခေါ်မလဲ၊ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ရှုပ်
ပွပွနဲ့ ရှင်းသန့်သေသပ် နေလို့ ပါ။ ဟယ် . . . သူ့လက်ချောင်းလေးတွေ
က လှလိုက်တာဟု တွေးမိလိုက်ခြင်းမှာ ပင် သူမ လက်ကလေးများကို
မသိမသာလေး လျှို့ဝှက်ထားမိပြန်သည် ။ လက်အမွှေးလေးတွေက စိမ်း

ပြီး လက်ချောင်းလေးများက ဖောင်းပြည့်နေပါသေးသည်။ အရိုးကျဲကျဲ ထွက်နေသော သူမလက်ချောင်း တွေကို သူ့ကိုမမြင်စေချင်ပါ။ လက်ညှိုးမှာ ဝတ်ထားတဲ့ လက်စွပ်ကြီးကြီးအဖြူရောင်ကြီးကလည်း လက်ချောင်းလေးများ နှင့် လိုက်ဖက်တင့်တယ်ကာ ကြည့်ကောင်းနေသေးသည်။

“ကဲ ... အမိ ဆင်းလို့ ရပြီ”

“ကျေးဇူးပဲ။ ဪ ... ဒါနဲ့ ဟဲဟဲ ... ရှင့်နာမည်”

“မင်းက တစ်မျိုးပဲနော်။ Audience Park ကိုတော့သိပြီး ကိုယ့်နာမည်တော့ မေးနေတယ်။ ကလေးပဲ”

“ရှင် ! ”

သူမရဲ့ အာမေဍိတ်သံက နောက်ကျသွားပါပြီ။ ကားအဝါလေးမှာ တာကလွှတ်တဲ့ အပြေး သမားတစ်ဦးလို တစ်ရှိန်ထိုးမောင်းထွက်သွားတော့၏။

“နာမည်လေးပြောရမှာ ကို သမ္မတကြီးသတ်ခိုင်းလိုက်တဲ့ အတိုင်းပဲ။ ဘဝင်ချည်းပဲ”

သူမက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ခြေဆောင့်ပြီး ဆိုင်ထဲဝင်ခဲ့တာဆိုပေမယ့် အရောင်း ကောင်မလေး များက သူမကို အားကျသော မျက်ဝန်းလေးများ နှင့် ငေးမောနေကြလေသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ သူမက ဘာတံဆိပ်၊ ဘယ်အရောင်၊ ဘာဒီဇိုင်းဆိုတာမျိုး ထပ်ရွေးမနေတော့ဘဲ တွေ့ကရာဖိနပ်တစ်ရန်ကိုဆွဲယူပြီး စီးလိုက်တော့၏။

